

GÁL LÁSZLÓ VERSEI

eszmélkedés

két szóval csak
többet akartam
egy szóval csak
alulmaradtam
egy szóval csak
megverettem
két szóval csak
újra kezdem
két szóval csak
addig élek
két szóval csak
míg elégek

kakasé bresztő

fehér foltok térkép magamban
mi maradt amit fel nem kutattam
őserdők szaharák
ember nemjárta rengetegben
mély mocsarakban hemperegtem
ördög istennel verekedtem
megkergettettem megfutottam
ide jutottam

hogyan belerajzolják hegyeket még
égbe vezető utakat még
és zöld mezőket és virágot
vizet hörbölő boldog tevéket
boltos égboltot azúrkéket
forrásokat és kutakat még
világos várost

gyulladj lámpám hangosabb fényre
ordíts már fényt a sivatag éjbe
állnék már én de még megállok
hallgatnék én még de még kiáltok
hajnalt szép kakkas kukorékolj
gógass rikoltsál reggelig

fénykép a falon

ül a falon öregasszony
fehér asszony öregasszony
fúj a szél itt hú hú hú
ül amott egy öregasszony
fúj a szél itt
fúj a szél

hol a virág leszakítom
hol a világ azt is én
este ül már az ablakon
hú a tél is fúj a szél
fehér asszony öregasszony
ül amott egy öregasszony
hú a szél fúj itt a tél

este ül már az ablakon
vak bot kopog beh fehér
a telihold kerek vigyor
kopasz ágra hull a dér
este ül már az ablakon
amott ül egy öregasszony
fúj a szél

ezer sípja ha kinyitja
ezer sípon fúj a szél
szürke veréb a faágon
éjszaka ül a szobámon
itt a tél

kincskereső kövér kedden
eltemetem sovány kedvem
fúj a szél
öregasszony fehér asszony
ő nem beszél én hallgatom
aki kép csak nem beszél
este ül már az ablakon
amott ül egy öregasszony
itt a tél

j á t é k

a vers csak játék
a kacsalábon forgó palota
a csokoládé kastély áll még
s színes gombokkal gondunkat üzzük
a szép halálig

mert az is játék

azt is legyűrjük
szép sárga csont kezünk fekete lyuk szemünk
s nagy lángolások színtere játék
mi marad belőled tüzező ágyék
két rágott csont között csupasz semmi
s a vers csak élet és az is semmi

peregj szép régi hitem

világot verő hangos dobverő peregj
s lépj nélkülem falon kövön te árnyék
én ha megálltam mert úgy is játék
volt bennem sok bémész jószándék
s most elterülök fejetlen ólomkatona
magamnak sem már s kinek kellenék

a vers csak halál és az is csak játék
kacsalábon forgó palota
fejetlen ólomkatona
eltörött dobverő

1963. XII. 18.